“Vrienden en vriendinnen,

Hoe gelukkig kan een voorzitter van een vereniging eigenlijk zijn? Ik stel jullie hierbij duidelijk: géén enkele voorzitter kan ooit gelukkiger zijn dan die van het Banjo-Orkest Menen!
Wat een prachtige en buitengewone avond hebben we gisteren met ons schitterend geslaagd jubileumconcert kunnen meemaken!

Eerst hadden wij op vrijdagavond onze ontmoeting voor de muzikanten, logistiekers en hun dames in de bar van ’t college. Eén en al gezelligheid, vriendschap en een lekker pasta-buffet met alles er op en er aan, ons terug gebracht zoals drie jaren geleden door Myriam Delaere, dochter Sharon en Hilde Dutry. Het was meteen de aanzet naar het evenement van ’s anderendaags, ons groot jubileumconcert ‘Thuis in ’t college’, jubileum van 15 jaar na de heropstanding van de Fenix uit zijn as.

Vanaf 18.00 uur ‘full house’ in onze Vip-receptie, terug door zelfde ploeg uitgewerkt, aangevuld met een aantal subliem werkende dames. We hebben opnieuw zo vele oudgedienden van ’t college mogen ontmoeten, sommigen hadden we in decennia niet meer terug gezien. Het waren soms erg verrassende ontmoetingen die zoveel blijdschap teweegbrachten.

Ons concert kon eigenlijk bij voorbaat niet mislukken, daar stonden al die voorbereidingen van het feestcomité, ook de vrijwillige medewerkers, enz. borg voor. Maar toch bekroop iedereen wel een lichte stress, voorzichtig uitgedrukt. De talrijke soms wel harde repetities hebben hun vruchten afgeleverd. Ons concert was af, we hebben aan onze afscheidnemende dirigent, maar ook aan onszelf alle eer gebracht. Wat konden wij nog méér verlangen? Ik hoorde nadien in de bar van zovele aanwezigen, die ook nog een eind aan hun avond hebben gebrouwd, dat zij versteld stonden van het hoge niveau dat ons orkest heeft gebracht.

Maar we zullen ook nooit de innige momenten vergeten toen wij onze Grote Muzikale Leider Jacques, echtgenote Myriam en kids hulde hebben gebracht. Ik had het tijdens mijn toespraak emotioneel niet altijd gemakkelijk. Ik mocht vandaag een zeer dankbare en oeverlooos gelukkige Jacques en Myriam aan de lijn hebben. Jacques, een beetje vermoeid na zijn grote performance van gisterenavond die hij tot het einde vol enthousiasme zoals we hem kennen heeft volgehouden. Chapeau!

Mijn grote dank gaat uit naar zovelen. Namen noemen is altijd een groot risico, namelijk om er ergens een te vergeten. Vandaar dat men het mij niet kwalijk zal nemen dat ik mijn dank uit in een algemeenheid naar ons feestcomité, waarbij ik onmiddellijk alle medewerkers (méér dan 20) in verenig. Wat waren jullie allemaal outstanding!

Ik werd door diverse gevraagd of mijn toespraak als voorzitter ter beschikking kon zijn. Hierbij straf ik mezelf. Ik heb niet echt de gewoonte dergelijke zaken uitgebreid uitgeschreven te brengen, zodat ik het eigenlijk met mijn losse krabbels moet stellen. Maar ik zal mijn best doen om dat deze week uit te werken, want de dankbaarheid die erin vervat ligt zegt véél meer dan wat holle woorden vandaag.

Deze morgen, gelukkig was maar afgesproken vanaf 10.00 uur: ‘the day’ of eerder ‘the morning after’. Wat houdt die in? Vooreerst kunnen we niet goed begrijpen hoe de ploeg van Myriam Delaere, Sharon, Hilde en zus en schoonzus van Gery en Hilde er gisterenavond in geslaagd is om al in de loop van de avond de hele collegerefter na de Vip-ontvangst op te ruimen, zodat deze vlekkeloos terug ter beschikking aan het college kon worden gesteld. Een mooie boutade hierbij van

die harde werksters was, dat zij nadien moesten vaststellen dat de refter er heel wat properder en netter uitzag dan toen zij er aankwamen😉…

Ik had deze morgen gedacht dat ik voor de opruiming en herinstallatie van de hele bar (die in de week als studielokaal moet dienstdoen) enkele 'levende lijken' na de mooie en uitlopende avond van voordien zou mogen ontmoeten. Niets daarvan. Het was weliswaar niet zoals indertijd op kamp met de jeugdbeweging van: 'fris in de morgen, de lach op het gelaat', maar alles bijeen genomen: het 'gonk'!

Na anderhalf uur was alles pico bello in orde. Het college zal fier zijn over ons. Ik kon drie jaren geleden geen groter compliment als voorzitter ontvangen daags nadien, dan de mail van directeur Mathieu Dehaene: 'Na dat weekend vroeg ik me in stilte af hoe ik mijn site zou kunnen aantreffen? Ik stond gewoon versteld: het was allemaal zodanig in orde gebracht dat ik eerst dacht dat er zich in dat weekend in' t college niets had voorgedaan. Gewoonweg: de perfectie'.
Ik denk om te besluiten dat we op hetzelfde zijn uitgemond.

Mijn grote dank aan allen. Jullie zijn zonder enige uitzondering fantastische mensen. Dat DNA van onze groep, dat is onovertroffen, en dat vind je nergens anders terug.

Nu nog even onze Grote Leider Alfons Bouckaert van een en ander inlichten, want die wist genoegzaam dat ons jubileumconcert er aankwam, maar ook dat hij tot zijn spijt in onze vreugde niet ter plaatse kon meedelen en met ons meeleven én beleven. We pogen met het doorgeven van informatie, ons programmaboekje, en het filmpje dat er wel weer snel via Annemie en Geert De Geetere zal aankomen, aan Fons even gelukkige momenten te kunnen bieden.

Nu gaan we eerst een korte rustpauze inbouwen, ons dan bezinnen en beslissingen nemen over de concrete toekomst van onze groep. Laat ons immers niet uit het oog verliezen dat er binnen een aantal weken enkele kerstconcerten op ons afkomen.

Daar we door de voorbije grote drukte zo een beetje de tel en de kluts kwijt zijn, zal eeuwige perfecte penningmeester-secretaris Martin zijn best doen om even onze repetitieschema en activiteitenkalender voor de periode die eraan komt op punt te stellen. Ook hiervoor nu reeds mijn oprechte dank!

Met mijn genegen groeten,

Marc, voorzitter'